

ALFREDO DE GREGORIO VOLTOOIT RESTAURATIE VAN KASTEEL BORGHOF

'Ik leerde architectuur opnieuw appreciëren'

Architect Alfredo De Gregorio kocht kasteel Borghof in Piringen (Tongeren) en beëindigde zopas de restauratie. De bijgebouwen richtte hij in als kantoorruimte, het hoofdgebouw als hotel met wellnessruimte.

VAN ONZE MEDEWERKER

RUDI SMEETS

TONGEREN | Alfredo De Gregorio is een van de meest vooraanstaande architecten van Limburg. Het Gallo-Romeins Museum in Tongeren, de Philipssite in Leuven, de Blauwe Boulevard in Hasselt: het is maar een vluchtige greep uit de realisaties van de 59-jarige migrantenzoon uit Houthalen. Momenteel ontwerpt hij onder meer de nieuwe eenheids-campus van het Hasseltse Jessa-ziekenhuis. Veertien jaar werkte hij zijn plannen uit in de vroegere gelatinefabriek in Hasselt, maar sinds vorig jaar doet hij dat in Piringen bij Tongeren.

'Ik zocht naar een historisch pand in een rustig stukje natuur om samen met een partner een wellnesshotel op te starten', vertelt hij. 'Na een lange zoektocht ontdekte ik vier jaar geleden dit kasteel uit 1820. In een tweede wist ik: dit is het. Vooral de sfeer sprak me aan. Toen mijn vennoot zich terugtrok, besliste ik hier ook mijn ontwerp bureau te vestigen.'

Een eeuwenoud gebouw heeft doorgaans functionele beperkingen. Hinderde dat de plannen? *Alfredo De Gregorio*: 'Nee, integendeel, hier heb ik architectuur opnieuw leren appreciëren. Ik was mijn job een beetje beu. Onze stiel is te juridisch geworden met te veel administratieve toestanden. De pret is er voor een groot stuk af. Ook de hype rond het gouden kalf van de designarchitectuur begon me tegen te steken. Men is dat in tijden van economische hoogconjunctuur gaan aanbidden. De beeldobsessie kreeg niet alleen in de bouwsector,

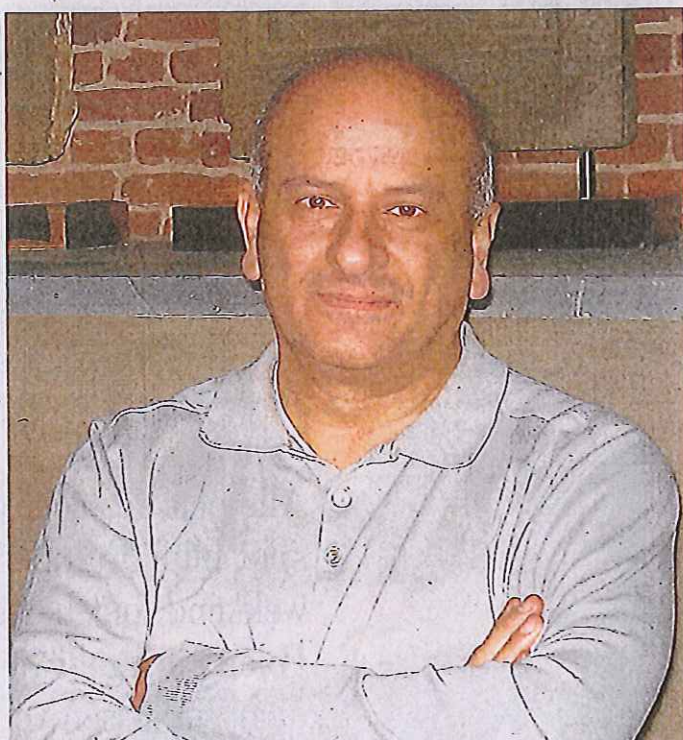
maar ook in andere geledingen van de samenleving groteske proporties. De bankencrisis is daar een goed voorbeeld van. Talloze spaarzame burgers lieten zich verblinden door de uiterlijke schijn van rommelkredieten.'

'Veel architecten hebben een truc gevonden: ze verheffen architectuur tot kunst. Dat is peperdure nonsens'

Mag een architect de verpakking niet belangrijk vinden?

'Jawel, op voorwaarde dat hij eerst nadenkt over de samenhang met de omgeving en de kostprijs. Bij heel wat openbare projecten druipt de megalomanie ervan af. Bij de opening van station Luik-Guillemins regende het complimenten voor het gedurfde project van de Spanjaard Santiago Calatrava. Slechts een minderheid stelde zich vragen bij de samenhang met het centrum en de kostenefficiëntie. Het bouwwerk kostte 320 miljoen euro en ontvangt 20.000 reizigers per dag. Dat van Rome kostte 170 miljoen euro en ziet elke dag 140.000 mensen passeren.'

'Het nieuwe station van Bergen, dat ook werd getekend door Cala-

Alfredo De Gregorio: 'Heel wat openbare projecten zijn megalomaan.' © rs

trava, is verhoudingsgewijs nog duurder dan dat van Luik: 190 miljoen euro voor 8.500 reizigers per dag. De architect draagt hier een zware verantwoordelijkheid. In dit geval moesten ze hem met pek en veren insmeren. Hij en veel collega's hebben een truc gevonden: ze verheffen architectuur tot kunst. Dat is peperdure nonsens, die de gemeenschap zwaar belast.'

Architecten hebben toch steeds meer oog voor duurzaamheid?

'Duurzaamheid begint bij kostenefficiëntie, maar ik merk daar in België weinig van. Electrabel lacht met de EPB-regelgeving rond duurzaamheid. Als je vandaag bouwt, moet je je woning luchtdicht isoleren. Het gevolg is dat je een thermosfles maakt: je haalt niet genoeg lucht binnen, zodat je extreem moet ventileren om verse lucht toe te voegen. Zo krijg je een verschuiving van stookolie en gas naar stroom.' 'De voorbije jaren werd iedereen gek gemaakt met fiscaal interes-

sante certificaten voor zonnepanelen. Dat gaat helaas niet over duurzaamheid, maar over productie en distributie. Waarom is die vorm van energievoorziening geïndividualiseerd en niet gecollectiviseerd? Het zou efficiënter en goedkoper geweest zijn als vanaf het begin alleen zonnepaneelparken waren aangelegd.'

U werd onlangs aangesteld tot voorzitter van B-Classic, de Limburgse tak van het Festival van Vlaanderen. Wat heeft dat te maken met architectuur?

'In ons *mission statement* hebben we een concept uitgewerkt dat het artistieke aspect combineert met waardevolle erfgoedelementen uit de regio, zoals kloosters, kerken en kastelen. In zo'n verhaal stap ik graag mee. Historische gebouwen zijn voor mij ankerplaatsen met een blik naar de toekomst. Als je vooruit wilt gaken, moet je achteromkijken. Als je je verleden ontken, ontken je jezelf en ontnem je de gemeenschap een zinvolle toekomst.'